

Het Centrum

Niemand zegt iets wanneer je voor de laatste keer het Centrum binnengaat. Dat hoeft ook niet. Je hebt de counseling en de testen achter de rug en je hebt een checklist van voorbereidingen afgewerkt om de plastic armband te kunnen krijgen die je op de behandeldag draagt. De armband die je leven redt. Ze hoeven niet meer te weten waarom je het doet. En ook niet of je over alles hebt gelogen. Ze bekommeren zich alleen om de pennestreek van de elektronische pen wanneer je je naam voor de laatste keer op het scherm schrijft.

Een verpleegkundige neemt me mee naar een kamer, waar ik op de behandeltafel ga liggen. Ik geef haar het gesealde pakketje – het enige wat ik heb meegenomen. Er zitten geld, medicijnen en een adres in, voor ‘erna’. Dat bevindt zich ruim vijftienhonderd kilometer verderop. Ze zal het aan de verzorgster geven die me is toegewezen. Het heeft geen zin om haar nu te ontmoeten.

Ik ben eenentwintig en mijn naam doet er niet toe, omdat die op het punt staat voor altijd te worden gewist. Ik kies ervoor om mezelf en degenen van wie ik hou in dit proces te vergeten.

Ze zeggen dat je leven aan je voorbijflitst als je sterft. Maar ze vertellen je er niet bij dat elk detail ook weer krijsend tot leven komt. Dat je de smaak van elke maaltijd proeft die je ooit hebt genuttigd, dat je de druppels van elke regenbui voelt waarin je ooit hebt gelopen en dat je de geur ruikt van het haar dat tegen je wang drukt voor die laatste afscheidskus. Dat je vecht om je

herinneringen vast te houden zoals een drenkeling naar adem hapt.

En dan is alles wat je wist, verdwenen. En je leeft nog steeds.

Voorlopig.

Er staat een figuur bij het raam. De armen over elkaar geslagen, een silhouet tegen de fuchsiakleurige hemel, uitkijkend over wat een spectaculaire zonsopgang moet zijn. Als ze haar kin opheft, vraag ik me af of ze iets in de bomen heeft gezien.

Ik kom omhoog uit de enige sofa die in het huisje staat. Mijn benen zijn in een deken gewikkeld waarop een enorme eland geborduurd is. Hij past totaal niet bij de elandenoverdaad in de keuken of het ornament in de badkamer. Ondanks de naam van het meer – het Mooseheadmeer – moet ik mijn eerste eland hier nog tegenkomen. En ik ben hier toch al vier weken geleden aangekomen.

‘Je bent wakker.’ Mijn verzorgster, Clare, draait zich naar mij toe. Haar blonde haren zijn in een losse paardenstaart bij elkaar gebonden. Zo heeft ze haar haren elke dag gedragen sinds we hier aankwamen en zij het huis op orde maakte. Als ik sliep ging ze naar het dorp om boodschappen te doen, ’s middags deed ze een sessie van twee uur met me en gaf me complimenten voor mijn recente pogingen om warm eten te koken, inclusief de niet helemaal goed gekruide kip-schotel die ik gisterenavond heb gemaakt. Het was de eerste keer dat ik het probeerde, vertelde ik haar, maar ik weet niet of dat waar is.

‘Ja. Eindelijk.’

Ik heet Emily Porter. Ik ben eenentwintig en ik huur een blokhut op een minuscuul eilandje in de noordelijke bossen van Maine, om redenen die ik me niet meer kan herinneren.

Telkens als ik wakker word, onderwerp ik mezelf aan deze mentale routine, al was het alleen maar om mezelf ervan te verzekeren

dat ik niet echt de hersenkwaboperatie heb ondergaan waarover ik gisteren voor ik ging slapen – zo'n vijftien, twintig uur geleden? – geintjes heb lopen maken. Ik herinner me niet eens meer dat ik naar bed ben gegaan. Net zomin als ik me herinner waar ik hiervoor heb gewoond, waar ik het hoger onderwijs heb gevolgd of hoe de middelbare school met die blauwe kastjes en die piepende gymzaalvloer heette. Of wat er met de ring met granaatsteen is gebeurd die ik aan mijn wijsvinger had toen ik mijn diploma in ontvangst nam, of de naam van de vrouw van wie ik hem had gekregen, behalve dan dat ze eenvoudigweg 'mam' was.

Namen, gegevens en gezichten die horen bij mijn leven tot mijn negentiende en alles uit de twee jaren erna. Het is allemaal weg.

'Een bepaalde dosis postprocedurele verwardheid is normaal. Dat gaat mettertijd over.'

Ik strijk met mijn hand over de ronding van mijn hoofd, vlak boven mijn linkeroor. Naar het stoppelige gebiedje dat aan het zicht wordt onttrokken door het langere haar dat eroverheen valt. Het wordt al minder stoppelig. Het zou bijna kunnen doorgaan voor een militair kapsel.

'En dat ook.'

'Niet snel genoeg.' Ik gooi de deken van mijn benen af, stop twee pillen uit het potje dat op de salontafel staat in mijn mond en probeer een besluit te nemen over de culinaire ramp die ik vanavond ga creëren. *Verzorgster* is trouwens een misleidend woord. Nadat de eerste twee weken van de observatie voorbij waren, heeft Clare erop toegezien dat ik kook, de was doe, een baan zoek en mezelf vertrouwd maak met het dorp alsof ik al helemaal op mezelf woon.

'Ik denk dat ik de stoofschotels voorlopig maar even moet vergeten. Wat dacht je van tonijn quesadillas?' Ik sta op en slof naar de keuken, waar ik mijn handen was. Als ze niet reageert, kijk ik naar haar en zeg: 'Is goed, toch?'

En op dat moment realiseer ik me dat ze dezelfde blouse en rok draagt als op de eerste dag, met het houten Tau-kruis dat net onder haar kraagje hangt. Het ziet eruit als een hoofdletter T. Die eerste dag had ik dan ook het idee dat het dat was, vanwege haar achternaam: Thomas. En dan zie ik de koffer die bij de deur staat.

Er gaat een golf van paniek door me heen.

‘Vandaag is mijn laatste dag, Emily,’ zegt ze op rustige toon. ‘Ik heb alleen nog even gewacht tot je wakker werd.’

‘O.’ Ik leg de theedoek neer en droog mijn handen verder af aan mijn joggingbroek. Ik kijk een beetje verloren om me heen.

Clare houdt haar hoofd een tikje schuin. ‘We hebben het erover gehad toen jij vanmorgen even wakker was, weet je nog?’

Nee. Dat herinner ik me niet. Maar ik hoef me niet om te draaien om de kalender achter me aan de deur van de koelkast te zien hangen en de rij X-en te volgen die elke dag in september sieren – tot aan vandaag, de twintigste – om te beseffen dat ze gelijk heeft.

‘Weet je zeker dat je nu nog wilt gaan?’ zeg ik. ‘Ik bedoel, het is bijna donker.’ Ik gebaar naar het raam, waarachter het al begint te schemeren.

Ik ben hier niet klaar voor.

Ze komt voor me staan en legt haar handen op mijn armen. Haar linkerwenkbrauw is een paar graden verder gebogen dan haar rechter. Maar in plaats van asymmetrisch, wat vrijwel alle gezichten zijn, maakt het haar blik intenser.

‘Je doet het prima, Emily. Jouw procedure was een succes. Je hebt je nieuwe start. Het wordt tijd dat je gaat leven.’

Een nieuwe start. Een vreemd idee wanneer je niet weet wat er achter je ligt.

Ze geeft me een kneepje in mijn armen en hangt haar handtasje over haar schouder. ‘Maar ik zou wel een lift naar het vasteland en naar het dorp kunnen gebruiken.’

‘Eh, ja. Natuurlijk.’ Ik pak mijn jas van het haakje naast de keukendeur. Ik wist dat deze dag eraan zat te komen, maar waarom heb ik dan toch het gevoel dat ik eenzaam en alleen word achtergelaten?

Ik steek mijn voeten in mijn schoenen en pak mijn sleutels, maar de vragen die de eerste paar dagen als een woedende zwerm insecten op me afkwamen – voor Clare me stevig op het hart drukte dat ik erop moest vertrouwen dat ik de juiste keuze had gemaakt – zijn teruggekeerd en zwermen nog luider om me heen dan voorheen. Ik probeer ze weg te duwen, maar wanneer Clare bij de deur bij me

komt staan, komen ze in alle hevigheid terug. Ik zie dat ze iets in haar hand heeft. Een envelop.

Met mijn handschrift erop.

Ze geeft hem aan mij. ‘Dit heb je voor je procedure geschreven.’

Ik pak hem aarzelend aan. Hij zit dichtgeplakt en mijn initialen staan op de flap.

‘De meeste patiënten kiezen ervoor een brief te schrijven om hun eigen ik van na de procedure op zijn gemak te stellen. Je kunt hem lezen wanneer je terug bent.’

Ik knik, maar een deel van me wilde dat ze hem helemaal niet aan mij had laten zien. Ik leg de envelop op het aanrecht. ‘Oké.’

Buiten klauteren we in het aluminium motorbootje, waarna ik de buitenboordmotor start. Het kost me vijf minuten om naar de steiger te varen die zich zeventig meter verderop bevindt. Ik pak de zaklamp uit de boot en geef er een paar klappen op als hij flikkert. In de buurt van de steiger staat de gebutste Ford Bronco van de eigenaar op ons te wachten.

Als ik Lily Bay Road indraai, vraag ik haar hoe laat haar vlucht is en we kletsen wat over de prachtige begroeiing om het meer. Uiteindelijk vraag ik haar of ze hier ooit een eland heeft gezien. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Nooit.’

Twintig minuten later rij ik de parkeerplaats van de grote supermarkt boven op de heuvel op – dezelfde plek waar ik mijn adem inhield toen ik op de dag dat we hier aankwamen het meer voor het eerst onder ons zagen verschijnen. Er staat een grote, zwarte sedan op de parkeerplaats te wachten en ze gebaart dat ik erheen moet rijden.

Ik zet de automatische versnelling van de Bronco in de parkeerstand en vraag me af wat je normaal gesproken zegt in dit soort situaties. Ik ben blij dat het bijna donker is.

‘Blijf maar lekker zitten,’ zegt ze als ik aanstalten maak om uit te stappen. Nadat ze haar koffer heeft gepakt, leunt ze aan de passagierskant naar binnen.

‘Jij redt je wel, Emily. Het is een moedige beslissing om zoiets als dit aan te willen gaan.’

Het voelt niet bepaald moedig om te willen vergeten.

‘Lees je brief. Vertrouw je eigen beslissing. Maar voor het geval

dat...’ Ze trekt het koordje van het Tau-kruis over haar hoofd en drukt het me in mijn hand. ‘Mocht je ooit in de problemen komen.’

In een impuls buig ik me naar haar toe om haar te omhelzen.

En dan is ze verdwenen.

***

Misschien wil ik de rit naar het dorp uitbuiten, of misschien heb ik gewoon geen zin om in mijn broek te doen van angst door de opgezette beer in de slaapkamer die me elke keer weer de stuipen op het lijf weet te jagen als ik daar probeer te gaan slapen. Zo gauw de zwarte auto uit het zicht verdwijnt, hang ik het kruis aan de binnenspiegel en besluit ik om wat voorraden in te slaan.

Maar de waarheid is dat ik er nog niet klaar voor ben om die brief te lezen. Ik weet niet wat ik achter me heb gelaten – in gedachten heb ik al een heel scala aan mogelijkheden de revue laten passeren, van een verkrachting tot vriendjes met losse handjes en een post-traumatisch stresssyndroom – en iets in mij kan niet wachten om meer te weten te komen over de persoon *die ik hiervoor was*, maar tegelijkertijd ben ik daar ook doodsbang voor. Bang om een aanwijzing te vinden voor de reden waarom ik nu op een eilandje ter grootte van een Dorito woon, in de bossen van Maine, met haarwortels die vijf tinten lichter zijn dan de rest van mijn haar.

In de winkel vul ik mijn boodschappenmand gedachteloos met verpakte sandwiches, bananen, magnetronpopcorn en tampons. De supermarkt zit onder hetzelfde dak als de Trading Post – een winkel voor kampeer-, vis- en jachtspullen – waardoor je op deze plek zowel vegetarische nuggets als een jachtgeweer kunt kopen. Of, in mijn geval, wollen sokken en batterijen voor mijn zaklamp. Ik stop even in het gangpad met wijnen. Het lijkt me gepast om straks, als ik de brief van mijn voormalige ik lees, te proosten op mijn verleden. En wie weet heb ik het daarna, afhankelijk van wat er in de brief staat, wel heel hard nodig om dronken te worden.

Ik heb net een cabernet met een mooi etiket uit het schap met aanbiedingen gepakt – want wat moet je anders kiezen als je totaal

geen kenner bent? – als ik voel dat er verderop in het gangpad iemand naar me staat te kijken.

Ik kijk op en zie een gozer in een groen schort van de Food Mart bewegingloos op één knie voor het schap zitten waar hij vakken aan het vullen is. Even vraag ik me af of hij misschien denkt dat ik iets probeer te stelen, of dat hij – wat waarschijnlijker is – denkt dat ik te jong ben om alcohol te mogen kopen.

Ik zet de fles met een zelfverzekerde beweging in mijn mandje. Als ik verder loop, hoor ik snelle voetstappen achter me.

‘Hé. Hé...’

Ik draai me aarzelend om. Niet alleen omdat ik wilde dat ik gewoon naar huis was gegaan, maar ook omdat ik, nu hij dichterbij komt, het wat langere haar zie dat hij achter zijn oren heeft gedaan, en de blauwe ogen onder bedachtzame wenkbrauwen. En daar sta ik dan, met mijn geverfde haar dat al uitgroei heeft bij de haarwortels en mijn tampons.

Hij grijpt iets uit het schap. ‘We hebben dit net binnengekregen,’ zegt hij, zijn ogen strak op de mijne gericht. De stoppels van een paar dagen op zijn wangen zijn honingkleurig, een tintje lichter dan zijn haar.

Ik kijk naar de fles alcoholvrije cider. ‘Dank je,’ mompel ik, ‘maar ik ben al voorzien.’

‘Het is organisch,’ zegt hij, zonder er zelfs maar naar te kijken. Hij heeft een accent dat zo licht is dat ik het niet kan plaatsen, maar hij is in elk geval niet van hier.

Ondertussen wil ik hier alleen nog maar zo snel mogelijk verdwijnen. De brief die op het aanrecht van de blokhut ligt, heeft een hele colonne vechtmieren in mijn buik op gang gebracht. Als de brief in die envelop bedoeld is om me gerust te stellen, heb ik die geruststelling *nu* nodig, omdat ik een stuk beter met mijn vragen omging voor Clare met al haar goede raadgevingen vertrok en ik nog niet van het bestaan van die brief afwist.

Ik zet de wijn terug en gris op weg naar de kassa een fles tequila mee.

Er zit daar niemand. Ik slinger het mandje op de loopband en kijk om me heen. Even later komt dezelfde gozer naar me toe en begint mijn boodschappen langs de scanner te halen.

‘Daar ben ik weer.’ Hij glimlacht. Ik wend mijn blik af.

Halverwege het afrekenen realiseer ik me dat ik mijn betaalpas niet kan vinden. Ik trek mijn sleutels tevoorschijn en begin mijn jaszakken te doorzoeken. En dan zie ik hem in gedachten op het aanrecht van de blokhut liggen, vlak naast het lijstje met alle dingen die ik zojuist heb ingeslagen.

‘I-ik ben mijn pasje vergeten,’ stamel ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Geen probleem. Ik kan deze boodschappen voor je opzijzetten of ze laten bezorgen, als je wilt. Dan kun je ze thuis betalen.’

‘Nee,’ zeg ik snel en stap achteruit. ‘Het geeft niet.’ Ondertussen staan er al twee mensen achter me te wachten. ‘Sorry.’ Ik haast me de deur uit en laat mijn spullen op de lopende band achter.

Buiten zwermen er insecten om de verlichting van de verlaten parkeerplaats. Ik bereik de Bronco, grijp de portierhendel en... laat dan scheldend mijn voorhoofd tegen het portierraam vallen. Mijn sleutels liggen nog binnen, op het plankje dat oude vrouwtjes altijd gebruiken om cheques uit te schrijven.

Ik kijk door het donkere raampje alsof het slot zo door pure wilskracht open zal gaan. Dat gebeurt niet. En daar ligt de zaklamp met de bijna lege batterijen tussen de stoelen.

‘Hé!’ De stem komt uit de richting van de schuifdeuren van de supermarkt. Ik stap bij de auto vandaan en draai me om.

Het is dezelfde jongen. Hij steekt mijn sleutels in de lucht. ‘Je bent iets vergeten.’

‘Ja. Mijn hersens, bijvoorbeeld.’

Hij geeft me mijn sleutels terug en ook twee plastic tassen met boodschappen. Ik kijk er verwilderd naar.

‘Van mij,’ zegt hij.

‘O. Nee, dat kan ik echt niet –’

‘Het is al afgerekend. En trouwens, die tequila leek me nogal belangrijk,’ zegt hij met een lichte glimlach.

‘Ik betaal je nog terug.’

‘Hoeft echt niet.’ Hij aarzelt en wenst me dan een goede avond toe.

★★★

Ik passeer wel vijf auto's tijdens mijn rit naar Lily Bay en niet eentje op de weg die naar het meer voert. De zes huizen die verscholen tussen de bomen staan langs deze twee kilometer lange grindweg die Black Point Road heet, delen de steiger waaraan de boot onder een lamp met bewegingssensor ligt vastgemaakt. Gewone huizen van normale mensen die een leven vol details leiden die ze misschien liever zouden vergeten, maar waar ze op de een of andere manier mee hebben leren leven.

Het water onder de boot is zwart en ik ben blij met de nog brandende lampjes in de keuken van de blokhut. Ze werken geruuststellend, zelfs met de parade van elanden boven het raam en de beer die in de slaapkamer op me wacht.

Binnen gooi ik de tassen op het aanrecht en ga met de brief op de bank zitten. Ik neem zelfs niet de moeite om mijn schoenen uit te doen. Nadat ik een tijdje naar mijn naam heb gestaard, steek ik mijn vinger onder de flap van de envelop en scheur hem open.

Emily, ik ben het. Jij.

Vraag me niet naar de afgelopen twee jaren. Als alles volgens plan is verlopen, ben je die vergeten, samen met een aantal andere details uit je leven. Ga niet proberen herinneringen terug te halen – ze hebben tegen me gezegd dat dat onmogelijk is – en ga niet lopen graven.

Begin opnieuw. Zoek werk. Word verliefd. Leid een eenvoudig, rustig leven. Maar laat het verleden rusten. En zorg dat je gezicht niet op het internet verschijnt. Je leven hangt ervan af. En het leven van anderen ook. Trouwens, Emily is niet je echte naam. Je bent omgekomen bij een auto-ongeluk. Daar heb je extra voor betaald.

Ik kijk op van de brief en bestudeer het kleine eco-vriendelijke huisje met andere ogen. Geen computer. Geen telefoon. Geen kabeltelevisie. Ik bevind me twintig minuten rijden van het dichtstbijzijnde dorp vandaan, met maar zestienhonderd inwoners, waar de mensen qua aantal het onderspit delven tegen onzichtbare elanden.

Ik ben hier niet naartoe gekomen om opnieuw te beginnen.

Ik ben hierheen gekomen om me te verbergen.

2

Ik word de volgende middag wakker naast een leeg tequilaglaasje. Ik strompel naar de keuken en zie dat de boodschappen zijn opgeruimd, de zaklamp klaarligt bij de deur en de batterijen zijn verwisseld. Er ligt een notitieblok op tafel met wat onduidelijk gekras erop, waar ik heb geprobeerd een pen aan de gang te krijgen. Blijkbaar is dat niet gelukt.

De brief die ik zeker vijftig keer heb gelezen, is nergens te bekennen. Uiteindelijk vind ik een stukje in de as van de houtkachel in de woonkamer. De beer in de slaapkamer is met zijn gezicht naar de muur toe gedraaid.

Ik had in elk geval de helderheid van geest om de dop op de fles te draaien en de tequila op te bergen. Ik vind hem achter in een keukenkastje terug en er is maar een centimeter of twee uit. Wat ik in mijn vorige leven ook heb gedaan, stevig doordrinken maakte daar duidelijk geen deel van uit.

Ook al is de brief niet meer dan een hoopje as, ik kan elk woord ervan citeren en zie elke vastberaden krul van mijn handschrift in gedachten voor me. Of ik nu voor de georganiseerde misdaad ben gevucht (mijn nieuwste theorie, gezien de alarmerende hoeveelheid geld die ik heb meegenomen naar Maine) of het drugsgeld van een agressief vriendje heb gestolen, ik was nogal resoluut op het moment dat ik de brief schreef. En hoewel ik me alleen maar zinloze details herinner – dat ik ben opgegroeid in een geel huis en dat ik op de middelbare school een vriend had die bij een incident in een waterglijbaan een vinger kwijtraakte – ben ik ervan overtuigd dat ik geen gestoorde was.

Je leven hangt ervan af. En het leven van anderen ook.

Dus zo voelt het om dood te zijn: 's middags ontbijten met koude plakjes vlees en een banaan. Onderhoud verrichten aan het chemische toilet. Met de boot naar het vasteland om de vuilnis in de container te gooien. Een uur rijden om die doosjes haarverf en een goedkope zonnebril te kopen. Terugrijden naar de vliegviswinkel in het dorp om materiaal in te slaan waar ik kunstvliegen mee kan maken. Terug naar de blokhut en alles op de keukentafel dumpen. Haaraanzet verven, zodat het stukje huid met stoppels een stuk minder opvalt. Avondeten voor de televisie en dan het eerste seizoen van *Roswell* kijken, omdat dat het enige setje dvd's in de collectie van deze blokhut is dat ik nog niet heb gezien.

Aan tafel werken tot de zon weer opkomt.

En al die tijd blijft de brief maar door mijn hoofd spoken.

***

Twee dagen later ben ik door mijn plakjes koud vlees heen en ben ik de bananen spuugzat. Daarbij moet ik echt weer even langs de vliegviswinkel en heb ik benzine voor de boot nodig.

Ik pak mijn bankpasje en rijbewijs, en kijk naar de foto die erop staat. Wie is die jonge vrouw op de foto? Is ze een slachtoffer? Een misdadiger? Ik probeer me haar in alle hoedanigheden voor te stellen. Het lukt me niet. Maar wat valt er nog meer te ontdekken wanneer je een valse identiteit hebt?

Ik draai het rijbewijs om. Het is uitgegeven in Maine, hoewel ik zeker weet dat het Centrum waarin ik weer bijgekomen ben, in Indiana is. Mijn identiteit mag dan nep zijn, mijn rijbewijs is dat niet, ondanks de verdacht goede foto. Ik vraag me voor de vijftigste keer af of ik in een getuigenbeschermingsprogramma zit. En voor de negenenveertigste keer hoop ik dat, als dat echt zo is, ik ver genoeg weg woon van waar ik dan ook getuige van mag zijn geweest.

Vertrouw je eigen beslissing, heeft Clare meer dan eens tegen me gezegd. Maar het was zo veel makkelijker om daar rust in te vinden toen ze nog hier was.

Eenmaal in het dorp rij ik langzaam langs de kleine openbare bibliotheek. Ik hou mezelf voor dat ik eens moet gaan kijken of ze daar een dvd-verzameling hebben. Maar eigenlijk denk ik meer aan de computers die daarbinnen staan. Het zou niet moeilijk moeten zijn om informatie te vinden over een auto-ongeval met fatale afloop dat eerder deze maand heeft plaatsgevonden.

Een eenvoudig spoor.

Ga niet lopen graven.

Maar in plaats daarvan stop ik bij een benzinstation om de Bronco en de plastic jerrycan van de boot vol te tanken voordat ik naar de vliegviswinkel rij.

Mijn kistje met kunstvliegen – streamers, mayflies, beetles en caddies – weegt niet veel, maar zit wel vol. De vrouw van de eigenaar, Madge, die ze zelf niet meer kan maken sinds ze een hersenbloeding heeft gehad, inspecteert er minstens vijftien voor ze met samengeknepen ogen naar me opkijkt.

‘Hoelang zei je dat je al kunstvliegen maakte?’ vraagt ze.

‘Zolang ik me kan herinneren.’

‘Nou, je hebt niet gelogen toen je zei dat je goed was. Dat moet ik je nageven.’

Nee. Maar ik ben ervan overtuigd dat ik meer dan eens heb gelogen over hoe ik het heb geleerd. Ik herinner me niet meer van wie de handen waren die ik draad en veren tot nimfen en midges heb zien weven, maar ik ben de patronen nooit meer vergeten.

Ik weet haar ervan te overtuigen om haar commissie met vijf procent te verlagen – niet dat een van ons er hoe dan ook rijk van zal worden – en tien minuten later sta ik weer buiten met wat contant geld op zak. Niet dat ik platzak was, trouwens.

Het is druk in de Food Mart zo midden op de dag en er staan zeker vijf mensen te wachten voor de delicatessenbalie. Op weg naar binnen werp ik een blik op de kassa en daarna op de groenteafdeling terwijl ik in elke arm een lege waterfles van bijna twintig liter geklemd heb. Ik gooi de grote plastic flessen in de daarvoor bestemde bak en loop langs de kopstellingen van een aantal gangpaden.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’

Ik draai me met een ruk om en sta oog in oog met een vriendelijk

kijkende man van in de vijftig. Hij heeft een gebruind gezicht, grijze borstelige wenkbrauwen en moedervlekjes op zijn onderarmen.

‘Ja. Een jongen die hier werkt heeft me een paar dagen geleden geholpen met de wijn.’

‘De wijn is deze kant op,’ zegt hij terwijl hij gebaart dat ik hem moet volgen. ‘Weet je wat je zoekt?’

‘Eigenlijk niet, nee. Hij raadde me iets aan en ik ben vergeten wat het was. Ik vroeg me af of hij vandaag aan het werkt is.’

‘Was dat misschien Dave?’

‘Ik, eh, weet niet hoe hij heet. Ongeveer mijn leeftijd... bruin haar?’ Blauwe ogen.

‘O, Luka. Ik zal even kijken of hij er nog is. Misschien is hij al gaan lunchen,’ zegt hij.

Luka. Absoluut niet van hier. Ik hang wat rond bij een schap met sardines, ingeblikte tomaten en chilibonen. Even later beent er een vertrouwde vorm door het gangpad mijn richting op. Ik stop mijn handen in mijn zakken en hoop dat mijn glimlach aardig genoeg is om hem te belonen voor zijn vriendelijkheid op de avond dat ik zo’n trut was.

‘Broncol!’ Hij grijnst. De stoppels op zijn kin zijn verdwenen. Hij heeft een prettige mond en echt een geweldige kaaklijn. En met dat haar vraag ik me af waarom hij geen skilessen geeft in Utah of model is voor een ondergoedmerk of iets dergelijks.

‘Ja.’ Ik produceer een lachje. ‘Het sleutellose Bronco-meisje.’

‘Ik hoor dat je bent teruggekomen voor die cider.’

‘Nee, ik kwam alleen maar om wat water te halen en...’ Ik diep drie biljetten van twintig op uit mijn zak. ‘... jou terug te betalen. Bedankt, trouwens.’

Ik steek hem het geld toe, maar zijn ogen kijken onderzoekend in de mijne. Mijn vingers glijden naar de honkbalpet die de plek met stoppels achter mijn oor bedekt. Zijn blik volgt. Ik laat mijn hand naar beneden zakken. ‘Hier.’

‘Dat is te veel.’

‘Eigenlijk is het achtendertig cent te weinig, maar ik heb geen muntgeld.’

Hij frons zijn voorhoofd. ‘Ik heb je niet eens het bonnetje gegeven.’

‘Ik herinner me wat alles kost. Hier, pak aan.’

Hij vouwt de briefjes langzaam op en stopt ze in zijn zak. ‘Heb je hulp nodig met dat water?’

Tien minuten later volgt hij me de winkel uit, een grote fles in elke arm. Na ze achter in mijn auto te hebben gezet, zegt hij: ‘Zo. Bronco, ik heb een idee.’

‘O ja?’

‘Jij komt duidelijk niet uit deze omgeving...’

‘Jij wel zeker.’

‘Oké, je hebt gelijk.’ Hij lacht even. ‘Ben je al naar de Mad Moose geweest?’

‘Ik ben nog bijna nergens geweest.’

‘Ik zat eraan te denken om even het dorp in te gaan om een broodje te halen. Heb je zin om mee te gaan?’

Ik was van plan om meteen terug naar huis te rijden, maar ik heb nou ook weer geen volle agenda. En buiten de Fly Shop, de Food Mart en het tankstation ben ik nog nergens in het dorp geweest.

Ik haal mijn schouders op. ‘Goed.’

Zijn gezicht licht op en ik concludeer dat de kans om te scoren hier wel bedroevend klein moet zijn om zo’n glimlach te rechtvaardigen.

Terwijl hij naar zijn Cherokee loopt, maakt hij zijn groene schort los. Daarna houdt hij het portier voor me open. Het is wel negenhonderd meter naar het restaurant op de publieke steiger, waar tamme eenden tussen de tafeltjes heen en weer rennen en vechten om de Franse frietjes die af en toe op de grond vallen. Het is warm genoeg om wat klandizie te trekken en de tent zit dan ook halfvol. Hij biedt me een stoel aan en als ik ga zitten, realiseer ik me dat ik sinds ik hier meer dan een maand geleden ben aangekomen niet meer zo veel mensen bij elkaar heb gezien.

‘Wildestu hier echt naartoe voor ik kwam opdagen?’ Ik kijk hem over mijn menukaart heen aan.

‘Nee.’

We bestellen iets, waarna hij achteroverleunt en me bestudeert. Hij is op een ruige manier knap waardoor ik me afvraag of ik al eerder op dit type viel – en of dat de reden is dat ik hier ben beland. Ik

herinner me precies één datum uit mijn verleden, als je dat al zo kunt noemen, toen iemands moeder ons afzette bij het winkelcentrum met dertig dollar op zak om naar de bioscoop te gaan. Dat was in het laatste jaar van de lagere school. Ik herinner me alleen de naam van de film niet meer, en ook die van het kind niet.

‘Hoe vind je Maine?’ vraagt hij.

‘Het is nogal rustig. Woon je in het dorp?’

‘Ik huur een studio boven Charlie’s, verderop in de straat. Best te doen. In kan bij wijze van spreken alles horen wat er in het weekend in de Dropfly wordt gespeeld, en nog gratis ook. Maar, Bronco, heb je eigenlijk een naam?’

‘Emily. Porter,’ voeg ik eraan toe.

‘Emily,’ zegt hij, alsof hij mijn naam uitprobeert. En dan leunt hij met uitgestoken hand naar voren. Hij heeft een warme, stevige handdruk. ‘Luka Novak.’

‘Wat bracht jou naar Greenville?’ vraag ik terwijl ik aan de papieren verpakking van mijn rietje zit te frummelen.

‘Het vissen.’

‘Echt?’

‘Nee.’ Hij lacht, hoewel dat eigenlijk nogal ironisch klinkt. Zijn ogen zijn net zo grijs geworden als de snel overdrijvende wolken. ‘Gewoon een nieuwe start, denk ik.’

Mijn huid prikkelt.

En op dat moment merk ik dat er een paar mensen aan het tafeltje naast ons in onze richting zitten te kijken. In die van mij, om precies te zijn. Ik voel aan mijn oor en controleer of de stoppels op mijn hoofd nog worden bedekt door de pet. Wat het geval is. Ik trek hem nog iets dieper over mijn hoofd.

‘Hé,’ zegt Luka zacht. ‘Alles in orde?’

‘Ik heb het gevoel dat er mensen naar me zitten te kijken.’

‘Dat komt omdat je knap bent,’ zegt hij.

Ik stamel iets stoms over dat ik denk dat het meer te maken heeft met het feit dat ze kunnen zien dat ik niet van hier ben.

Als ons eten wordt geserveerd, neem ik er alle tijd voor om mayonaise op mijn hamburger te doen, blij dat ik iets omhanden heb.

Luka biedt me een stukje van zijn broodje met kreeft aan, maar ik

heb een gezonde achterdocht voor alles wat ook maar een klein beetje op een schorpioen lijkt, hoe het dan ook mag smaken. Hij eet echter vol overgave van zijn broodje en schudt bij elke hap waar-derend met zijn hoofd. ‘Je weet niet wat je mist, Bronco.’

Ik ben allang blij dat ik iets anders te eten heb dan koud vlees of iets wat ik zelf heb gekookt. En dat ik kan socializen als een normaal persoon, met de zon op de delen van mijn gezicht die niet worden afgeschermd voor mijn Red Sox pet.

Ik kijk op als ik me realiseer dat hij is opgehouden met eten.

‘Wat?’

‘Wat doe jij komende zaterdagavond?’ vraagt hij.

‘Werken, waarschijnlijk.’

‘Op zaterdag?’

‘Zo’n beetje elke avond.’

‘Wat doe je dan?’

‘Ik, eh, maak kunstvliegen.’

Ik haal een frietje door een klodder ketchup en laat een volgende op de grond vallen, waar ik meteen spijt van krijg omdat het een halve aanval van tamme eenden op gang brengt – om het maar niet te hebben over de extra blikken die onze kant op worden geworpen. ‘Ja, ik vrees dat ik nogal een nachtbraker ben.’

‘Laten we een paar uurtjes op stap gaan. Naar een optreden van een band of zo.’

‘Wauw. Boodschappen, lunch, livemuziek...’

‘Ik ben hier pas een maand en heb nog niet de kans gehad om veel vrienden te maken. En ik vermoed jij ook niet.’ Hij glimlacht wanneer hij het zegt, hoewel er een bepaalde spanning in zijn houding zichtbaar is die niet bij zijn nonchalant opgehaalde schouders past. Ik snap het niet. Een gozer die er zo goed uitziet en zo sociaal is, kan niet zo wanhopig zijn.

Aan het tafeltje naast ons wordt gepraat over een beer die een van hen de dag ervoor tijdens de jacht heeft geschoten, en de bewuste jager geeft een rondje om het te vieren. Ik was jaloers op de stelletjes en groepjes die om ons heen zaten toen we er net waren. Maar nu er gelach opstijgt van het tafeltje en er nog een paar blikken langs hen heen in mijn richting zweven, voel ik me opgelaten en nog

geïsoleerder dan hiervoor. Ik heb tegen mezelf gezegd dat ik een rustig leven moet gaan leiden en zelfs verliefd moet worden. Mijn voormalige ik heeft echter iets over het hoofd gezien: ik zou vrienden kunnen maken en me zelfs aangetrokken kunnen voelen tot een jongen als Luka, maar ik zal nooit de waarheid kunnen vertellen. Maar wat voor soort vriendschap – laat staan relatie – is dat?

‘Het is nu de periode in de herfst waarin de vissen kuitschieten en het is nog mooi weer. Maar als het straks kouder wordt, zal er niet veel vraag meer zijn naar kunstvliegen.’ Ik zit niet bepaald te springen om geld, maar dat hoeft hij niet te weten.

‘Luister. Ik zorg dat ik om acht uur bij de Dropfly ben en –’

‘Ik dacht dat jij de bands gratis vanuit jouw huis kon horen?’

‘Klopt. Maar ik heb geen tap met Guinness-bier.’

‘Aha...’

‘Dus kom gezellig langs als je kunt. Zo niet, doen we het een andere keer.’

‘Oké.’

Hij vraagt om de rekening en ik probeer te betalen. Hij heeft me de vorige keer tenslotte gered door voor *mij* te betalen. Maar hij houdt me tegen en legt een van de briefjes van twintig op tafel die ik hem heb gegeven.

Als we teruglopen naar de Cherokee, zie ik vlak bij een groepje mensen bij het ijskraampje een vent in een legerbroek en een zwart jack staan, die in onze richting staat te kijken. Wat *is* dat met die mensen hier? Ik werp een blik op Luka, maar hij is bezig mijn portier voor me open te maken. Als ik instap en achteromkijk, is de man verdwenen.

Tegen de tijd dat Luka me bij mijn eigen auto afzet, ben ik blij dat ik naar huis kan. Maar ik blijf wel de hele weg in mijn achteruitkijkspiegel kijken.